

Op weg... en de reis erheen

Eerste druk, april 2012
© 2012 Kitty Riemslog

Cover- en portretfoto: Wilfred van der Veer

ISBN: 978-90-484-2370-5

NUR: 343

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

KITTY RIEMSLAG

OP WEG...
EN DE REIS
ERHEEN

*Voor het licht in mijn leven, de wind in mijn zeilen,
de brandstof die mij gaande houdt.*

Jij weet wie je bent.

KR

Alle karakters en plaatsen en verhaallijnen in dit boek zijn fictief. Enige gelijk-nis op echte personen, levend of overleden, berust op louter toeval. Mocht enige situatie als kwetsend worden ervaren dan bied ik graag op voorhand hiervoor mijn excuses aan.

PROLOOG

Het regende en daardoor was het waterkoud die dag. Eigenlijk was het een dag om in je bed te blijven liggen of lekker bij de kachel te kruipen. Toch waren er heel veel mensen naar het grote verjaardagsfeest ter ere van de tachtigste verjaardag van mevrouw de Jong gekomen. De kinderen van mevrouw de Jong hadden een groot verrassingfeest georganiseerd in een luxe feestzaal bij een restaurant in het bos. Het feest was heel geslaagd en Pieter de Jong nam nu hartelijk afscheid van zijn moeder. Ze vertelde hem met bevende stem dat ze had genoten van de verrassing en de hele week grote verhalen te vertellen zou hebben tegen het verzorgend personeel van het bejaardentehuis waar ze woonde. Pieter was blij dat zijn moeder de verrassing zo waardeerde. Zijn dochttertje stond te springen naast hem en trok hem aan zijn mouw. Ze wilde haar vader opzij duwen om zelf nog even met haar oma te knuffelen.

‘Pappie, laat me nou even,’ wipte ze ongeduldig van haar ene voet op de andere, ‘oma moet nog een allerlaatste verjaardagskus krijgen van me. Dan heb ik haar er vandaag wel tachtig gegeven...denk ik.’ Ze plaatste haar vinger nadenkend tegen haar lippen alsof ze in gedachten al haar kussen nog even de revue liet passeren om zo na te gaan of ze er inderdaad precies tachtig aan haar jarige oma had gegeven. Pieter glimlachte en streek even over de zwarte lokken van zijn dochttertje. Daarna keek hij om zich heen en zocht met zijn ogen zijn vrouw. Janny kwam aanlopen en legde met een liefdevol gebaar haar hand op de arm van haar man. Met haar andere hand liefkoosde ze haar buik. Ze hadden die middag mevrouw de Jong als een extra verjaardagscadeautje verteld dat er opnieuw een kleinkind onderweg was. Ze glimlachte toen ze haar dochttertje tegen haar oma hoorde vertellen over de magische krachten van tachtig verjaardagskussen. De kleine Mariska was altijd verhaaltjes aan het vertellen. Waar haalde dat kind de fantasie vandaan, bedacht haar moeder hoofdschuddend terwijl ze de kleine meid in haar warme jasje hielp.

Uiteindelijk liep de familie de Jong met een aantal andere gasten naar de parkeerplaats. Het was die tijd van het jaar dat het aan het eind van de middag al donker begint te worden. Diverse familieleden zwaaiden uitgebreid naar elkaar en stapten elk in hun eigen auto onderweg naar huis. Pieter hield het autoportier open voor zijn vrouw en liet haar instappen. Daarna zorgde hij dat zijn dochttertje instapte. De regen viel nu met bakken uit de hemel. De ruitenwissers zwipten

met een gestage snelheid over de voorruit van de auto. Pieter mopperde op het slechte weer en op het feit dat ze nu in de donkerte door al die regen nog een tijdje langer onderweg naar huis zouden zijn. De koplampen van de tegenliggers leken te verblinden en hij staarde turend tussen de druppels door naar de weg. Toen hij het bos uit was, werd het zicht een klein beetje beter door de straatverlichting die tot dan toe had ontbroken. Toch schrok hij toen hij met een ruk aan het stuur maar ternauwernood een fietser kon ontwijken die in de donkerte en zonder licht vanaf links de straat overschoot. Hij mopperde nu hardop.

‘Pappie, dat mag toch niet? Dat mopperen is toch niet netjes zegt mammië altijd. Ja, toch, mammië?’ klonk de heldere kinderstem van Mariska van de achterbank.

‘Ja, dat klopt, schatje. Maar pappie had wel een beetje gelijk dat die meneer een beetje dom deed,’ suste haar moeder en ze keek daarna met een blik van verstandhouding naar haar man. Wijs kind, zeiden haar ogen. Kind van haar moeder, ons kind, antwoordden die van haar man.

Mariska leek al weer tevreden met het antwoord van haar moeder. Ze zat op de achterbank en zong de kinderliedjes mee met het cassettebandje dat haar vader voor haar draaide, tot ze door het monotone gedreun van de motor in slaap viel. Ze hoorde niets van de suizende regen die neerviel en het wegdek spiegelen en glad maakte. Ze merkte amper aan het geruststellende gebrom van de wagen dat ze inmiddels de stad uit waren en door de polder reden. Flauwe koplampen doemden op in de verte. Pieter hield de wagen netjes aan de kant van zijn rijbaan en zijn ogen registreerden koplampen die plots veel dichterbij waren en veel feller. Met witte knokkels omklemde hij het stuur en probeerde uit alle macht te remmen en tevens van richting te veranderen om de auto die plots op zijn weghelft was verschenen, te ontwijken. Mariska hoorde niets van het knerpende geluid van schrapend metaal en de doffe klap die haar wereld stil zou zetten. Het geluid van de suizende regen leek even niet waarneembaar alsof haar oren dichtzaten vanwege de luide knal van een explosie. Haar hersens konden niet registreren dat die luide explosie van geluid door hun eigen auto veroorzaakt was. Toen sijpelden plots geluiden door de dikke prop watten in haar oren. Versplinterd glas en een claxon die bleef janken door het stille donker. Het onheilspellend schrille geluid van schrapend metaal verstomde en een gesis bleef over. Het geluid van iets dat aanliep, voegde zich daarbij. Mariska opende haar ogen en verbaasde zich over de regen die ze op haar gezicht voelde terwijl ze naar een autowiel keek dat draaide en draaide. Haar hele lijfje leek verfrommeld. Ze wilde haar mammië vragen wat er aan de hand was en waarom pappie nu ineens zo gek deed. Maar ze zag haar mammië niet. De autostoelen met haar ouders die ze net nog gezien had, leken weggevaagd. Mariska voelde dat ze in nat gras lag. Ze kroop in de richting van

een donkere vlek die een verwrongen wrak van hun auto bleek te zijn. Ze zag een hand en daaraan een ring met een kleine robijn in fijn goud gevat. Haar mammië ring waar ze nooit zomaar mee mocht spelen.

‘Mammie...?’ fluisterde ze en ze klonk schor. Ze herhaalde haar woorden en kroop nog dichtër naar de hand toe. ‘Mammie, mammie...wat is er gebeurd? Mammie... mammie zeg nou wat!’ Langzaam klonk er paniek door in de kinderstem. Ze kroop nu snel door, pakte de hand en vlijde zich tegen het lichaam van haar moeder. De hand voelde koud van de regen en Mariska drukte hem bibberend tegen haar wangetje. De wereld leek langzaam weer te gaan draaien toen er in de verte geluiden van sirenes klonken en de claxon van hun auto begonnen te overstemmen. Waarom bleef pappie zo toeteren? Mariska voelde zich heel bang en haar mammie wilde maar niet zeggen wat er aan de hand was. Misschien moest ze zich maar verstoppen voor die stemmen die ze nu aan hoorde komen lopen? Ze kroop nog verder weg en verborg haar gezichtje tegen haar moeders borst.

Ze hoorde nu voetstappen heel dichtbij en daarbij hoorden een paar zware mannenstemmen.

‘Hier is één slachtoffer. Mannelijk. Even kijken of...Nee, God hebbe zijn ziel dat is wel duidelijk,’ zei een stem ontdaan. ‘Hier ligt nog wat...’ riep een ander, ‘hier, een vrouw...een kind...kom eens gauw kijken! Snel! Is er iemand met een deken, een brancard. De moeder is ook dood maar het kind leeft nog! Het is een klein meisje. Een jaar of zeven,acht. Schiet op...de benzine lekt nog steeds uit de tank. Die wagen is volkomen vernield maar we moeten die kleine hier weg zien te krijgen!’

Meerdere mannen riepen nu door elkaar. Een grote man knielde bij Mariska neer en streek voorzichtig met zijn grote ruwe hand de haren uit haar natte gezichtje. Ze lag te klappertanden en keek hem met grote blauwe ogen vol angst aan. Hij liet zijn stem dalen en sprak sussende woordjes tegen haar. Hij knipperde flink met zijn ogen om de tranen tegen te houden toen hij haar verkrampte handjes probeerde los te maken van het ontzielde lichaam van haar moeder. Mijn hemel, wat moest hij zeggen tegen zo’n kleine hummel die in een oogwenk alleen op de wereld was komen te staan? Hij tilde haar op en liep met haar weg van de onheilsplek. Toen hij een heel eind uit de richting van de auto was gehold, met de kleine meid in zijn armen, klonk achter hem een luide knal en kleurde de regenachtige onheilspellende duisternis heel even rozerood en oranje. Het kind richtte verschrikt haar hoofd op, keek naar de vlammenzee en zette het op een krijsen om haar pappie en haar mammie alsof ze nooit meer stil zou worden...